Recensie: Nosferatu ****

Kinepolis Antwerpen
maandag 30 december 2024

foto © Universal Pictures

Recensie:
Een film over een vrouw die zich vrijwillig onderwerpt aan een man om de wereld te redden van de totale duisternis. Dat daar anno 2024 nog steeds veel interesse in is, ondervonden we zelf aan den lijve in Kinepolis Antwerpen. Hoewel de gemiddelde Cine K-film, het label dat Kinepolis geeft voor de betere/arthouse prent die er geprogrammeerd wordt, vaak een eerder beperkt nichepubliek aantrekt, blijkt dat bij Nosferatu wel wat anders te zijn. Op een paar zetels na was de zaal namelijk zo goed als uitverkocht.

Wat de Amerikaanse gothic horrorfilm Nosferatu die Robert Eggers schreef en regisseerde zo interessant maakt, is dat ie de focus niet zo zeer op de vampier/graaf Orlok (Bill Skarsgé¥rd) van dienst legt, maar de aandacht voornamelijk gaat naar Ellen Hutter, neergezet door de ravissante Lily-Rose Depp, dochter van Johnny Depp en Vanessa Paradis, en zich met deze prachtige vertolking wat ons betreft als 25-jarige definitief op de kaart weet te zetten als actrice. Het is namelijk Ellen die we als een jong kind, Nosferatu kent een koude opening waar we altijd al fan van waren en zullen zijn qua story stelling, haar trauma zien herbeleven wanneer ze ouder geworden is. Wat blijkt? Ze is sinds kindsbeen de minnares van de vampier Nosferatu/graaf Orlok.
Die laatste lokt Ellens echtgenoot Thomas (Nicholas Hoult) naar zijn kasteel in Transsylvanië. Thomas werkt namelijk als makelaar. De graaf wil verhuizen naar Wilsborg in Duitsland en kiest er voor een vervallen maar groot optrekje. Het is de graaf zelf echter die in een oude taal een contract opstelt met een brandstempel en al dat ie Thomas laat ondertekenen. Daarin staat dat ie zijn huwelijkscontract met Ellen ontbindt omdat zij Orloks minnares hoort te blijven. Thomas wordt in de buurt van een rivier gevonden door nonnen en krijgt van hen de eerste zorgen wanneer blijkt dat de graaf zijn bloed heeft gedronken. Maar hij is nog steeds een mens. En hoewel hij nog lang niet helemaal de oude is, wil ie zo snel mogelijk naar Duitsland reizen om daar zijn geliefde te verwittigen. Maar die voelt zelf aan wat er komen gaat via haar hallucinaties/dromen/nachtmerries.
Haar huwelijk zorgde ervoor dat Ellen tijdelijk gemoedsrust vond, maar naarmate de dreiging dat Orlok naar haar toe zal komen reëler wordt, zal ze telkens rond het avond wordt steeds meer epileptische aanvallen krijgen, hysterisch gedrag vertonen, uiteindelijk niet meer van deze wereld zijn enz. en dat zal steeds erger worden. Het opvallende daarbij is, dat wanneer Nosferatu voet aan wal zet in Wilsborg, haar angsten stilaan lijken te verdwijnen terwijl haar omgeving wél angstiger wordt. Kortom: ze weet wat haar verantwoordelijkheid inhoudt, kent haar lot, en zal er uiteindelijk vrede mee nemen.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Voor zijn film baseerde Robert Eggers zich op Nosferatu van Henrik Galeen en Dracula van Bram Stoker. Deze vampier moet bij het kraaien van de haan, wanneer de zon opkomt in zijn graftombe liggen, zo niet betekent dat zijn definitieve einde. Het is aan Ellen om tijdens zijn derde nacht in Wilsborg nog eens seks met hem te hebben, seks die zo bijzonder goed blijkt te zijn, dat Thomas er nooit aan kon tippen aan de manier waarop Orlok haar steeds wist te bevredigen, zo vertelt ze hem. Er zit dus een behoorlijke dosis erotische spanning tussen Ellen en de graaf wat Skarsgé¥rd en een bijzonder verleidelijke Lily-Rose Depp perfect neerzetten.

Zeker, na de koude opening, neemt de regisseur zijn tijd om het verhaal en de spanningsboog soms behoorlijk traag op te bouwen, maar hij gaat wel naar een sterke finale waarin niet de graaf maar Ellen de lakens uitdeelt én deelt met Orlok. De sfeerzetting met dank aan onder andere de puike cinematografie van Jarin Blaschke (zo heeft ie bijvoorbeeld aan de schaduw van de hand van de vampier die over een muur glijdt al genoeg om voldoende spanning te creëren) en de muziek van Robin Carolan, is ronduit subliem zodat je geboeid blijft kijken ook al weet je min of weer waar je je aan kan verwachten al van bij de start van deze prent.

Willem Dafoe schittert wederom, die acteur delivert gewoon altijd in elke film waar we hem in zien acteren, en ook nu weer is dat niet anders als de controversiële Zwitserse filosoof, expert in alchemie, mystiek en het occulte. Zijn personage professor Albin Eberhart Von Franz kent veel gelijkenissen met dat van Abraham Van Helsing uit Bram Stokers Dracula.

Hij is namelijk de enige die verstaat waarom er een wat vreemde psychische band bestaat tussen Ellen en graaf Orlok. Maar de professor zal slechts in beperkte mate ingrijpen. Want het lot is nu eenmaal het lot dat je moet ondergaan volgens hem. De film speelt zich dan ook af anno 1838…

Maar dat zo'n fatalistische boodschap die van een jonge vrouw een martelares maakt er in 2024 nog moeiteloos in kan, ook bij een veel breder en jonger publiek dan we verwacht hadden, vinden we op zijn zachtst gezegd verrassend. Nosferatu kent trouwens even een Wicked-momentje wanneer Ellen zich afvraagt of duisternis in haar zit en altijd gezeten heeft, of die haar overkomen is.

< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.